

סופרת רב המכר 'קולו של ארצ'ר'

מיה שרידן בעיקר אורח:

קיבל
כוכב זהב מ-
Goodreads

"סיפור אהבה בדיק כמו שאנחנו אהבות - מרגש עד דמעות, עם הרבה אהה וואו,
ואין כמו מיה שרידן ל-אהה וואו איכותיים!
המסות אנה)בות

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

פרולוג

אָלִי

לא רציתי ללכת. "בבקשה, אמא, אנחנו יכולות ללכת מחר?"
לרגע אמא שלי לא ענתה, אלא רק הסיטה את שיערה הבלונדיני
מפניה ומחתה את הזיעה שבצבצה על מצחה ומעל לשפתה העליונה.
לחיייה שוב האדימו מחום גופה, ועיניה הירוקות נראו עמומות ובורקות
גם יחד, כמו השלוליות שצצו במגרש החנייה שלנו אחרי הגשם.
"אנחנו חייבות ללכת, אָלִי. אני מרגישה מספיק טוב היום, ואני לא
יודעת אם ארגיש כך גם מחר."

לי נדמה היה שאמא לא מרגישה טוב. באותו יום היא נראתה לי
חולה יותר משנראתה בכל השבועות האחרונים. חולה יותר מאשר
ביום שבו מצאה את המכתב, אשר הודבק לדלת ביתנו ובכתה ואז
חזרה למיטה ונשארה שם שלושה ימים. היא נראתה חולה כל כך, עד
שזה הפחיד אותי, ולא ידעתי מה לעשות.

פעם, כשגברת הוליפילד עוד גרה בבניין שלנו, נהגתי לדפוק על
הדלת שלה ולבקש את עזרתה. היא היתה מגיעה אלינו עם מרק עוף,
לפעמים גם עם קופסת שלגונים, ומדברת עם אמא שלי בקול שקט
ורגוע בזמן שאני צפיתי בסרטים מצוירים. תמיד הרגשתי יותר טוב
אחרי שגברת הוליפילד הלכה, וכנראה גם אמא. אבל גברת הוליפילד

כבר לא גרה בבניין שלנו. לגברת הוליפילד היה משהו שנקרא קריש דם, אז לקחו אותה מכאן על אלונקה לבנה.

אחר כך הגיעו לדירה שלה כמה צעירים שמעולם לא ראיתי ורוקנו אותה. שמעתי אותם מתווכחים מי מהם ישלם את הוצאות הלוויה שלה, וידעתי שהיא מתה. אמא בכתה ובכתה, וכל הזמן אמרה, "מה אעשה עכשיו? אלוהים, מה אעשה עכשיו?" אבל אני לא בכיתי, גם אם רציתי לבכות, מפני שפעם אחת, כשאמא ביקרה אצל הרופא, גברת הוליפילד סיפרה לי שכשמתים עפים לגן עדן כמו ציפור. היא סיפרה לי שגן עדן הוא המקום המרהיב ביותר שאותו אפשר לדמיין, עם רחובות מרוצפים זהב ועם פרחים בצבעים שבכלל לא קיימים על פני האדמה. אז ניסיתי לשמוח בשביל גברת הוליפילד, אף על פי שאתגעגע לחיבוקים שלה, לצחוק שלה, לשלגונים האדומים שאהבתי ולחיבוקים שהיא גרמה לאמא לחייך.

"תגבירי את הקצב, אלי. אני לא יכולה לגרור אותך." הלכתי מהר יותר כדי לא להשתרך אחרי אמא. היא צעדה מהר כל כך, עד שכמעט נאלצתי לרוץ כדי לא להישאר מאחור. "אנחנו מתקרבות לבית של אבא שלך."

התאמצתי לבלוע את רוקי וראשי הסתחרר. לא הייתי בטוחה שאני רוצה לפגוש את אבא שלי, אבל הוא סקרן אותי. תהיתי איך הוא נראה – האם הוא נאה כמו השחקנים באופרות הסבון, שבהן אמא צופה? תמיד חשבתי שהיא מחבבת אותם מאוד, לכן היה לי ברור שהיא בחרה בגבר דומה כאבא שלי. בדמיוני הוא לבש חליפה, והיו לו שיער עבה וגלי ושיניים גדולות וישרות. קיוויתי שיחשוב שאני יפה על אף בגדיי המרופטים. קיוויתי שיאהב אותי, אף על פי שהוא עזב אותנו עוד לפני שבכלל נולדתי.

הגענו לבית קטן. הצבע שכיסה את קירותיו התקלף ואחד התריסים היה עקום, וכשאמא נעצרה מולו, היא לחצה לי את היד. "אלוהים, בבקשה תן לי כוח. אין לי ברירה, אין לי ברירה," מלמלה אמא שלי, ואז פנתה אליי וכרעה על ברכיה. "הגענו, מותק." עינייה דמעו, שפתיה רעדו, והיא נראתה חולה כל כך, שנבהלתי. אך חיוכה היה מתוק

מדבש, והיא הביטה היישר לתוך עיניי. "אלי, מתקונת, את יודעת שאני אוהבת אותך, נכון?"
"כן, אמא."

היא הנהגה. "לא עשיתי הרבה טוב בעולם הזה, מתוקה, אבל דבר אחד עשיתי בצורה מושלמת – אותך. את ילדה כל כך טובה וחכמה, אלי. אל תשכחי את זה, טוב? לא משנה מה יקרה, אל תשכחי את זה."

"טוב, אמא," לחשתי. הרגשתי מפוחדת, אם כי לא ידעתי למה. אמא שלי נעמדה וסידרה את הסוודר שלי, זה עם הכפתורים החסרים ועם השוליים שהחלו להיפרם. היא הביטה בנעליי וקימטה את המצח, עיניה משתהות כמה שניות על החור שדרכנו הציצה הבוהן שלי; ואז הזדקפה, אחזה בידי והובילה אותי אל דלת הבית הקטן והמכוער.

אמא דפקה על הדלת, ושמעתי גבר צועק מצדה השני. הוא נשמע כועס, וקולו הפחיד אותי. נצמדתי לאמא. היא כרכה סביבי את זרועה וחיכינו. אמא היתה ממש חמה, והרגשתי את גופה הרועד היא נשענה עליי, וחששתי שניפול יחד. ידעתי שהיא זקוקה לרופא, אך גם אם לא נראתה בריאה, ידעתי כי הפסיקה ללכת אליו לפני חודשים. רופאים לא אמורים להבריא אנשים?

כעבור דקה נפתחה הדלת, ואיש גבוה, שמשפתיו השתרכבה סיגריה, נגלה לעינינו. אמא שלי פלטה קריאת הפתעה. העפתי בו מבט, והוא השפיל את מבטו אל אמא שלי ואליי. "כן?"
אמא ליטפה את שיערי. "היי, בראד."

האיש ניק מהסיגריה שלו בדממה, וכשדיבר לבסוף, נפער עיניו.
"סינתיה?"

הרגשתי את אמא שלי נרגעת ונשאתי אליה את מבטי. על פניה נראה חיוך רחב – אותו החיוך שחייכה בכל פעם שרצתה לשכנע את גברת גֶדרו להתניח לנו לשלם את שכר הדירה באיחור. העפתי מבט נוסף בבראד, באבא שלי. הוא היה גבוה כמו השחקנים מאופרות הסבון, אבל זה הדבר היחיד שהיה לו במשותף איתם. שיערו היה

ארוך ונראה שומני למדיי, והשיניים שלו היו צהובות ועקומות. היו לנו אותן עיניים כחולות ואותו צבע שיער – "זהוב־חום", כמו שאמא נהגה לומר.

"נו, שאני אמות. מה את עושה כאן?"

"אנחנו יכולות להיכנס?"

נכנסנו לבית, בעודי נועצת מבט ברהיטים הישנים, שלא היו במצב טוב יותר מהרהיטים שהיו לאמא ולי בבית. שמעתי את אמא שלי נושמת נשימה עמוקה. "אנחנו יכולים לדבר בפרטיות?"

בראד צמצם את עיניו, הביט באמא ואחר כך בי ורק אז דיבר,

"בטח, בואי נלך לחדר השינה."

"אל, שבי על הספה, מתוקונת. אני תכף חוזרת," אמרה אמא, ונדמה היה לי שראיתי אותה מתנודדת קלות על רגליה לפני שהתייצבה שוב. הכתמים האדומים בלחייה העמיקו.

התיישבתי והסתכלתי בטלוויזיה שמולי. על המסך הוקרן משחק פוטבול, אבל הקול הושתק, כך שיכולתי לשמוע את אמא ואת אבא שלי מדברים במסדרון.

"היא שלך, בראד."

"מה לעזאזל זאת אומרת היא שלי? סיפרת לי שעשית הפלה."

"ובכן, אני... לא עשיתי הפלה. לא יכולתי. ידעתי שאתה לא רוצה

אותה, אבל לא יכולתי להיפטר מהתינוקת שלי."

שמעתי את אבא מקלל, וגוש גדול נוצר בגרוני. אבא שלי לא רצה אותי. בכלל. עד לרגע זה הוא בכלל לא ידע שאמא ילדה אותי. הוא בכלל לא ידע שאני קיימת. אמא שלי, אמנם, לא סיפרה לי סיפור אחר, אבל במחשבותיי המשכתי לקוות שלאבא שלי היתה סיבה טובה לעזוב אותנו. המשכתי לקוות שכשיראה אותי, הוא ייקח אותי בזרועותיו ויאמר לי שהכול יהיה בסדר ושהוא גאה על כך שאני הבת שלו. כמו שאמא אומרת לי כל הזמן. ואז הוא ימצא רופא שיצליח לרפא את אמא.

"היא ילדה ממש טובה, בראד. אתה רואה כמה היא יפה. והיא גם

חכמה. היא באמת מתוקה ומחונכת –"

"מה את רוצה, סינתיה? כסף? אין לי בכלל כסף. אין לי מה לתת לך."
"אני לא רוצה כסף. אני צריכה שאתה תיקח אותה. אני... אני עומדת למות, בראד." היא הנמיכה את קולה עד שכמעט לא יכולתי לשמוע. "יש לי סרטן, שלב ארבע. אין לי עוד הרבה זמן – שבועות, אולי ימים. פינו אותנו מהדירה שלנו. חשבתי שהשכנה תוכל לקחת את אלי... אבל היא מתה, ואין לי אף אחד אחר. לאלי לא נותר אף אחד בעולם מלבדך." לבי התכווץ, החדר החל להסתחרר סביבי ודמעה זלגה במורד לחיי. לא, אמא, לא. לא רצייתי לשמוע את זה. לא רצייתי שזה יהיה נכון. לא רצייתי שאמא שלי תעוף לגן עדן כמו ציפור. רצייתי שתישאר כאן. איתי.

"אני מצטער לשמוע את זה, אבל את רוצה שאני אקח אותה? לכל הרוחות, לא רצייתי אותה לפני שבע שנים, ואני לא רוצה אותה עכשיו." עשיתי פרצוף והתעסקתי בעור סביב הציפורן שלי. הרגשתי קטנה ומכוערת בדיוק כמו החתול הרזה שאמא אף פעם לא הרשתה לי להאכיל.

"בבקשה, בראד, אני – שמעתי מישהו גורר רגליים ואת המיטה חורקת, והנחתי שאמא שלי התיישבה עליה. היא ביקשה כוס מים, ואבא שלי יצא מהחדר בזעף. הוא ירה אליי מבט כועס, ואני שקעתי לתוך הספה. חשבתי ששמעתי רעש של דלת נפתחת ונסגרת מחלקו האחורי של הבית, אבל לא הייתי בטוחה, ואז אבא יצא מהמטבח, כוס מים בידו, וצעד במסדרון.

שמעתי אותו מקלל. שמעתי אותו קורא בשמה של אמא, ואז הוא התפרץ לתוך הסלון בזעם, השליך את כוס המים על הקיר, והיא התנפצה לרסיסים. צרחתי והצטנפתי לכרור.

"נו, מה תגידי על זה? הזונה קמה והלכה. התגנבה מהדלת האחורית. כלבה."

מצמצצתי ולבי הלם בחזי. אמא? לא, אמא, אל תעזבי אותי כאן!
בבקשה, אל תעזבי אותי כאן!

זינקתי על רגליי ורצתי במסדרון, פתחתי את הדלת האחורית ורצתי אל תוך הסמטה שמאחורי הבית. לא היה שם איש.

אמא שלי הלכה.
היא אפילו לא אמרה לי שלום.
היא אפילו לא אמרה לי שלום.
היא עזבה אותי כאן.
צנחתי על ברכיי ובכיתי בקול רם.
אמא, אמא, אמא.

בראד הרים אותי וסטר לי; כמעט נחנקתי מהדמעות ומהמכה הצורבת. "תשתקי, ילדה. אמא שלך הלכה." הוא גרר אותי בחזרה פנימה וזרק אותי שוב על הספה. עצמתי את עיניי בכוח ותחושת פחד פשטה בי, כמו אותן דקירות קטנטנות שהרגשתי בכל פעם שישבתי על כף הרגל שלי יותר מדיי זמן. כשפקחתי את העיניים, בראד הסתכל עליי. המבט שעל פניו הבהיל אותי יותר. אנחה של גועל בקעה מגרונו, והוא הפנה לי את הגב ויצא מהבית לכמה שעות. אני נשארת מכווצת על הספה והתנודדתי מצד לצד באיטיות, בזמן שאור היום גווע והלילה ירד.

אמא אף פעם לא עזבה אותי לבד במשך זמן רב כל כך. אני תמיד מתנהגת יפה ועושה מה שאומרים לי, והיא אף פעם לא נשארה בחוץ כל כך הרבה זמן. אני לא אוהבת את הריחות שיש כאן. אני לא אוהבת את צליל טפטוף המים. אני לא אוהבת את הספה המעקצצת הזאת. אני פוחדת. אני פוחדת. אמא, בבקשה תחזרי לקחת אותי.

כשבראד חזר סוף סוף, הוא הדליק את האור, ואני נאלצתי לצמצם את העיניים כדי להסתגל. הוא נראה כעוס יותר מאשר קודם, ואז התיישב, הדליק סיגריה, לקח שאיפה ואז נשף את העשן לכיווני, כך שעניי דמעו. "מה אני אעשה איתך, ילדה? מה לעזאזל אני אמור לעשות?"

הסטתי ממנו את מבטי וניסיתי להחניק את היבבה שאיימה לחמוק מגרוני.

גברת הוליפילד סיפרה לי שהלבבות שלנו חייבים להמשיך לפעום כדי שנישאר בחיים. גברת הוליפילד אמרה, שכשהלב מפסיק לפעום והולכים לגן עדן, כבר לא מרגישים כאב. הלב של גברת הוליפילד

הפסיק לפעום. גם הלב של אמא יפסיק לפעום. הלב שלי המשיך
לפעום, אף על פי שהרגשתי כאילו הוא מתפורר בתוך החזה שלי. לא
רציתי שיכאב לי יותר. רציתי שהלב שלי יפסיק לפעום כדי שאוכל
לעוף לגן עדן ולהיות עם גברת הוליפילד. ועם אמא.

אמרתי ללב שלי שיפסיק לפעום.

אמרתי לו שיפסיק לכאוב.

אמרתי ללב שלי שלא אניח לו לכאוב יותר.

אף פעם.

1

בוא איתי, אני אעזור לך. נראה לי שאתה זקוק לחבר.
רייסר, אביר הדורות

קריסטל

ההווה

הוא אינו שייך לכאן. אני יודעת למה חשבתי את זה ברגע שראיתי אותו. אבל זה מה שחשבתי. המראה החיצוני שלו לא היה הבעיה – כבר ראיתי כאן בחורים נאים ומטופחים שנראו גם מהוגנים. אבל תנו להם כמה טיפות אלכוהול, או כמה שאיפות ממנטליות העדר שהכבידה על האוויר במקום, והם מיד מתנהגים בדיוק כמו כל שאר הטמבלים השיכורים שמבקרים כאן ונפרדים בשמחה מכספם ומכל שמץ של צניעות שעוד נותר להם. הוא גם לא התבלט מפני שנראה מפוחד; וגם את זה כבר ראיתי – גברים שמבטם ריצד וסקר את סביבתם בחשש ובהתרגשות. לא, הגבר שישב לברו בשולחן שבפינת החדר ושתה 'מילר לייט' לא נראה מפוחד, אלא מסוקרן. הוא הפנה את ראשו לאט ובחן את החדר, ולא יכולתי אלא לעקוב אחריו במבטי ולתהות על מה הוא חושב.

הסקרנות שעורר בי בלבלה והטרידה אותי. ממש לא התאים לי

לתהות מיהם הגברים המבקרים כאן, ולא הצלחתי למצוא הסבר לתגובה שלי. עצמתי עיניים, דחקתי את המחשבות אל מחוץ לראש והנחתי למוזיקה הרועשת לתפוס את מקומן. כשהופעה שלי הסתיימה, פרץ הקהל במחיאות כפיים, ואני חייכתי חיוך מעושה.

אנתוני התהלך מאחורי ההמון כדי לוודא שאיש אינו נוטל לעצמו חירויות כלשהן וכדי להרחיק ממני את אלה שכן, למרות המחאות ששמע. חמש דקות מאוחר יותר, כשפניתי ללכת, נלכד מבטי במבטו של הגבר, אשר התבונן בי עדיין מאותו שולחן אחורי. זקפתי את הגב, ומשהו בפניו דגדג בשולי זכרוני. ידעתי שלא ראיתי אותו כאן בעבר, אבל יכול להיות שאני מכירה אותו? אולי זה מה שלכד את תשומת לבי?

ירדתי מהבמה ונכנסתי לאזור שמאחוריה, שם שלפתי את השטרות שנתחבו לתוך התחתונים שלי, יישרתי אותם ואיגדתי אותם לצרור עבה.

"עבודה טובה, מותק", אמרה צ'רי כשחלפה על פני בדרכה אל

הבמה.

"תודה", חייכתי ולחצתי את זרועה בעדינות כשעברה ליד.

פתחתי את מנעול התא שלי במסדרון, תחבתי את הטיפים לתוך הארנק ופניתי לחדר ההלבשה, שאותו חלקתי עם שתיים מהבנות. הן לא עבדו הערב, כך שהחלל הצפוף-מדיי היה כולו שלי, לשם שינוי. צנחתי לתוך הכיסא, מול שולחן איפור קטן עמוס קופסאות, שפופרות, פודריות איפור, צנצנות קרם ובקבוקי לחות ובושם. הדממה שבחדר גרמה לקולות הגברים שבקהל להדהד בראשי – קריאות ההתלהבות, הצעקות וההערות המיניות, שהכילו תיאורים מפורטים להחריד של כל מה שהם רצו לעשות לי. יכולתי עדיין להריח את צחנת הבירה שעלתה מהבל פיותיהם, את הבושם הכבד ואת הזיעה – ריחות שאפפו אותי מכל עבר בעודי רוכנת ורוקדת מולם, תוך שהם צועקים לעברי בגסות ושולחים ידיים.

לרגע פנטזתי איך אני מפילה את כל האביזרים שלפניי לרצפה בהינף זרועי וצופה בהם מתנפצים ונשפכים, מתערבבים לכדי בליל

דביק ואבקתי של צבעים ושל ריחות. טלטלתי את ראשי והבטתי בכבואה שלי במראה, ופתאום התחשק לי כל כך לקחת מגבת, לשפשף את פניי ולמחות את שכבת האיפור העבה שעליהם. אלוהים, מה הבעיה שלי? גוש מילא את גרוני, ואז קמתי מהר כל כך עד שהכיסא שעליו ישבתי נטה לאחור ונפל על הרצפה ברעש.

"קריסטל?"

פניתי אל אנתוני, שמשוהו שהוא ראה בפניי גרם לו, כנראה, לקמט את המצח. "הכול בסדר, ילדה?"

הנהנתי, אך התנועה שלי היתה חדה ועצבנית. "כן, כן, אני בסדר. אני בסך הכול צמאה." ניגשתי למתקן המים, מילאתי כוס נייר, לגמתי ממנה במהירות וחזרתי להביט באנתוני. "מה קורה?"

"קיבלת שתי בקשות לריקוד פרטי."

מילאתי את הכוס שוב ולגמתי. "טוב."

"תמיד טוב להרוויח עוד קצת כסף, לא?" אחת מזוויות פיו התעקלה מעלה.

"תמיד, מלמלתי."

אנתוני לא זז ממקומו, ושפתיו התיישרו שוב. הוא בחן אותי ברצינות. "אני יכול להגיד להם שאת חולה."

זה נכון. אני באמת חולה. זה עושה אותי חולה. החיים עושים אותי חולה. טלטלתי את ראשי בניסיון להתנער מהמחשבות הקודרות שחלחלו לתוכי. "לא, תן לי רגע ואני אצא."

אנתוני הנהן בהסכמה וסגר את הדלת אחריו. נשמתי עמוקות וחזרתי לשולחן האיפור, ואז רכנתי השתמשתי באצבעי כדי לתקן את המקומות שבהם האיפור שלי נמרח. הזדקפתי וחייכתי אל המראה. "ההצגה מתחילה," לחשתי, הסתובבתי, פתחתי את הדלת וצעדתי אל המסדרון, שם המתין לי בחור צנום בעל שיער בלונדיני־כהה מדובלל ופנים ארוכים. כשהתקרבתי אליו, הוא זז והזדקף בקפדנות, והגרוגרת הגדולה שלו עלתה וירדה בגרונו. בגרוני שלי עלתה בחילה. חייכתי אליו בחושניות. "היי, מותק. אתה מוכן אליי?"

קרוב לשעת הסגירה רקדתי את הריקוד האחרון שלי, ואחר כך שוב חזרתי לחדר ההלבשה, שם מתחתי את הצוואר מצד לצד ופלטתי אנחה של הקלה ושל עייפות. בזמן שאני ושאר הבנות שעברו במועדון לא רקדנו על הבמה או מאחורי דלתות סגורות, הגשנו משקאות. המנהל, רודני, אהב לראות אותנו מסתובבות באולם הראשי. הוא ידע שאם נתכופף כדי להניח משקאות על שולחנות ונתחכך בלקוחות, בעודנו חולפות על פניהם, הם יתגרו ויבזוזו עוד כסף. הצורך להתמודד עם חבורה של גברים מגעילים, שרק נהיו גסים עוד יותר בנוכחות חבריהם, עורר בי בחילה. זאת היתה עבודה מפרכת, אבל היא גם הגבירה את נדיבותם כשעליתי לכמה; אז עשיתי את מה שהייתי חייבת לעשות. וחוץ מזה קריצה קטנה שלי, כשהבאתי משקה לשולחן, הספיקה כדי שכל אידיוט יחשוב שהריקוד הבא נועד רק בשבילו.

החלפתי בגדים במהירות ולבשתי את המדים שלי – מכנסונים לבנים קטנטנים, חולצת פסים בשחור-לבן, שקשרתי בין הציצים, ונעלי סטילטו – ופתחתי את הדלת בדרכי לאולם הראשי, לסבב אחרון של הזמנות. אבל כשיצאתי, הופתעתי לראות את הגבר שנשען על הקיר במסדרון, ממש מול החדר, ונראה שגם אני הפתעתי אותו. מה לעזאזל? איפה אנתוני? העפתי מבט לעבר המסדרון הריק – אנתוני נעלם. הגבר – אותו גבר שעורר את סקרנותי קודם לכן – הזדקף והעביר יד מהוססת בשיערו החום.

"אתה לא אמור להיות כאן," אמרתי, משלבת את זרועותי על החזה, אף על פי שלא הייתי בטוחה למה בדיוק אני מנסה לכסות את גופי. הוא הרי כבר בהה בי קודם.

"אני מצטער. לא הייתי בטוח לגבי הנוהל."

"הרמתי גבה. "הנוהל?"

הוא הנהן קלות. "אה, מה אני צריך לעשות כדי לפגוש אותך." הייתי את ראשי הצדה. הבחור הזה עלול להיות מטורף. "הנוהל

הוא לדבר עם אנתוני קודם. בחור גדול ושחור? נראה קשוח? הוא זה שמפרק את הגברים אם הם מתעסקים עם הבנות שלו." הצצתי שוב בחשש במורד המסדרון.

"אה. כן, הוא בחוץ, מפריד בין מתקוטטים."

חזרתי להביט בו. "אני מבינה. אז החלטת לקפוץ על ההזדמנות? צערתי צעד לאחור, לתוך החדר. התכוונתי להתבצר בתוכו במקרה ששינסה לעשות לי משהו.

הוא מצמץ, חשב לרגע ואז הכניס את ידו לכיס המעיל. כשהוציא אותה, הוא זרק אליי חפץ כלשהו. הושטתי את היד בלי לחשוב ותפסתי אותו. זה היה צרור מפתחות. הבטתי בו וקימטתי את המצח בכלבול. "אם אעשה משהו שיפחיד אותך, את מוזמנת לעקור לי את העיניים

עם אחד המפתחות."

"לעקור לך את העיניים? אני ממש לא מעוניינת."

"אני לא אתן לך שום סיבה לעשות את זה. אני בכלל לא רוצה לפגוע בך."

אנתוני הופיע בקצה המסדרון ונענע את ידו כאילו נפצעה. "היי, אתה לא אמור להיות כאן." תודה לאל.

"אני יודע. אני מצטער. לא ידעתי את הכללים."

"איידיעה אינה תירוץ, גבר. אני חייב להעיף אותך. הכול בסדר, קריס?" הנהנתי.

"אני בסך הכול רוצה עשר דקות איתה," אמר האיש במהירות והרים את ידיו. לא ידעתי אם המחווה נועדה להוכיח שאינו חמוש, או שעשר האצבעות מתייחסות למגבלת הזמן שהבטיח. "מצטערת, מותק, אבל מכסת הריקודים הפרטיים שלי להלילה כבר סגורה."

"אני לא רוצה ריקוד פרטי. אני רק רוצה לדבר."

אה, הוא אחד מאלה. כמעט גלגלתי את עיניי. לא ידעתי למה, אבל משהו בתוכי עצר בעדי. בטח, הוא היה נאה. יפה, אפילו, בשיערו החום הסמיך שהסתלסל ליד צווארו ובמבנה העצמות הגברי הקלאסי שהיה לו. אבל הכרתי בחיים כבר מספר גברים נאים. ולכל אחד מהם היה

צד אפל שהעיב על אישיותו. בסופו של דבר, גברים נאים מעולם לא הועילו לי, נהפוך הוא – הם בדרך כלל רק הרעו את המצב. מניסיוני גברים נאים היו משוכנעים שהם מתת האל למין הנשי, ושחובתם המוסרית היא להפיץ את זרעם בכל מקום שאליו הם הגיעו.

לא, משהו אחר עצר אותי. העיניים שלו. מעיניו ניבטה מין תמימות שלא ראיתי בעבר. מין עדינות שממש לא הייתי רגילה אליה. הבעת פניו הביעה תקווה, אבל לא ייאוש, ולא ראיתי בעיניו תאווה. הוא נראה... כן. אולי הוא באמת רק רוצה לדבר. "זה בסדר, אנתוני." אנתוני הוריד את היד, שאותה עמד לסגור סביב זרועו של הבחור, ונסוג לאחור. "בטוחה?"

"כן." הסתכלתי על הגבר. "עשר דקות." הרמתי את המפתחות – אחד מהם היה תחוב בין אצבעותיי. "ואל תכריח אותי להשתמש בהם. אני לא רוצה, אבל אם לא תהיה לי ברירה, אתה תצא מהחדר הזה עיוור, מותק."

"גבריאל", אמר, וחיוך קטן האיר את פניו. "שמי גבריאל." כמו המלאך? אין פלא שהוא לא נראה לי שייך הנה.

"בסדר." זותי הצדה והוא חלף על פניי ונכנס לחדר. נדתי בראשי אל אנתוני ודחפתי את הדלת כך שנשארה פתוחה למחצה. ידעתי שאנתוני לא יתרחק.

"אז, מה מביא בחור נחמד כמוך למאורת החטאים הזאת, מותק?"

"גבריאל. קוראים לך קריסטל?"

"כשאני כאן, כן."

הוא נעץ בי מבט שקול שהדאיג אותי, וכעבור רגע הנהן, כאילו ידע משהו שאני עדיין לא ידעתי. "אני מבין."

תשובתו והמבט היודע שעל פניו עוררו בי פרץ קטן של כעס ושל מבוכה, שניתזו מדפנות בטני כמו כדור במכונת פינבול. הענקתי לו חיוך מזמין והתיישבתי על ספת הזהב הקטנה והמלוכלכת שעמדה בחדר, נשענתי לאחור ושיכלתי רגליים. שיחקתי בעצלותיים בכד החולצה שבין שדיי, וראיתי את עיניו עוקבות אחר תנועותיי ונפערות

מעט לפני שהסיט את מבטו. אה, הנה – תאווה. בדיוק כמו כל גבר אחר. מוכר. הגילוי מילא אותי בסיפוק ובהקלה, ונשמתי שוב. "אז, על מה רצית לדבר?"

הוא כחכח, תחב את הידיים לכיסים ואז היטה את ראשו קלות, כך ששיערו נשמט על המצח. תנוחת גופו ועיניו, שהצטמצמו מעט כשהביט בי, עוררו את זיכרוני, ופתאום ידעתי למה הוא מוכר לי. הנער האבוד. המילים צצו במחשבותיי כאילו מישהו זה עתה שרבת אותן שם. שמו היה גבריאל דלטון, והוא נחטף ונעלם כשהיה ילד. כשנמלט מהחוטף וחזר הביתה, זה נהיה סיפור חדשותי בקנה מידה לאומי. הייתי אז בקושי נערה מתבגרת, אבל בכל זאת שמעתי עליו פה ושם. בערך בתקופה שבה גבריאל חזר הביתה, עולמי שלי חרב עליי – שוב. כמוכן.

עבר זמן מאז הפעם האחרונה שבה ראיתי את התמונה שלו בחדשות, אבל הייתי בטוחה שזה הוא. "אתה לא צריך להיות כאן. אם מישהו יזהה אותך, הוא ודאי ישמח מאוד על ההודמנות לצלם אותך."

ראיתי אותו קופא לשבריר שנייה ושוב נרגע. הוא התיישב בכיסא המתכת שמולי והביט בי בציפייה, כמו אחד הגברים שהמתינו לריקוד פרטי. אבל... שונה מהם. הלוואי שידעתי בדיוק מה נראה לי חריג בעובדה שהוא ביקר במועדון. אולי העובדה שהוא נראה נחמד. לא זכרתי אם מישהו מהגברים שנכנסו אי פעם למועדון נראה לי נחמד. הוא נשף באיטיות והעביר יד בשיער, בעודו מסיט אותו ממצחו. "טוב שזיהית אותי, אני מניח. יכול להיות שזה יקל על המצב." נדמה היה לי שהוא מדבר לעצמו יותר משדיבר אליי, לכן לא הגבתי. הוא הביט בי במבט נוקב. "נראה שהייתי צריך לחשוב על זה שוב לפני שבאתי." הוא שפסף את כפות ידיו על ירכיו כאילו הן מיוזעות.

"אתה מתכוון להגיד לי מה אתה רוצה, או שאני אמורה לנחש?" הוא טלטל את ראשו. "לא, לא, אני מצטער. לא הייתי רוצה לבזבז את זמנך." הוא השתק שוב. "העניין הוא, קריס... הוא כחכח בגרונו. "העניין הוא כי בגלל העבר שלי – ואת כנראה יודעת על העבר שלי – אני, אה, מתקשה לעמוד ב... יחסי קרבה." שני כתמים

ורודים הופיעו על עצמות לחייו. יכול להיות שהוא מסמיק? אלוהים, ככלל לא ידעתי שגברים מסוגלים להסמיק. לא שדעתי עליו היתה חשובה. אבל משהו קטן וחמים, ולא מזוהה, הציף אותי. "קרבה?" קימטתי את מצחי, והרכות בקולי גרמה לי להרגיש לא נוח.

הוא חשק את שפתיו והצבע בלחייו העמיק. "אני מתקשה להתקרב לאנשים פיזית. כלומר זה מעורר בי רגשי חרדה. אה..." הוא צחק ברכות, במבוכה. "אלוהים, זה לא נשמע כל כך מעורר רחמים כשעברתי על זה בראש." הוא הביט בנקודה כלשהי מעבר לכתפי. "או שאולי כן. אולי זה פשוט נשמע גרוע יותר כשאומרים את זה בקול." "מה בדיוק אני יכולה לעשות בשבילך, מותק?" הרכות לא הסתלקה מקולי. לבי התכווץ בחוסר אונים והרגשתי רעד של חמלה לנוכח המאבק הפנימי של גבריאֵל. הרגש הלא מוכר ערער אותי והזדקפתי. "גבריאֵל", תיקן אותי.

"טוב, מה אני יכולה לעשות בשבילך, גייב?" שפתיו אמנם לא התעקלו בחיוך, אבל חשבתי שראיתי את עיניו מצטמצמות קלות בשעשוע. וכשהקמטים שהופיעו סביב עיניו נעלמו, תהיתי אם זה באמת היה מעין חיוך, או שרק דמיינתי. "תוכלי לעזור לי להתרגל למגע של אישה, להרגיש נוח עם העובדה שמישהי פולשת למרחב האישי שלי." נעצתי בו מבט, והוא השפיל את עיניו. "אתה רוצה שאני אעזור לך עם זה?"

מבטו פגש בשלי ושוב ראיתי אותה עדינות שראיתי בו קודם – אותה תקווה – משהו בהבעת פניו גרם לי להרגיש טוב... להרגיש שזקוקים לי. לרגע הרגשתי שהוא רואה בי משהו מעבר לחתיכת הבשר ששאר הגברים במועדון רואים בי.

"אני אשלם לך, כמובן. זו בסך הכול תהיה השלמת הכנסה, אחרי שעות העבודה הרגילות שלך. ובכלל לא תצטרכי להתפשט." **ככלל לא תצטרכי להתפשט.**

המילים שלו העבירו בי גל של קור שהחזיר אותי למציאות, ונזכרתי

שהוא ראה אותי, בדיוק כפי ששאר הגברים ראו אותי. למעשה, הוא ראה אותי כפי שהייתי. חומות ההגנה שלי חזרו למקומן. קמתי, הרמתי את המפתחות שנחו לצדי על הספה והשלכתי אותם בחזרה אליו. הוא תפס אותם ביד אחת. "תשמע, קשה לי לסרב לעבודה בתשלום, אבל אני לא פסיכולוגית, טוב? אם אתה רוצה ללמוד איך לגעת במישהי, תמצא חברה. אתה גבר נאה. אני בטוחה שיש הרבה בחורות מתוקות ומהוגנות שלא יתנגדו לכך שתתאמן עליהן בחינם."

גם הוא קם. "העלבתי אותך."

צחקתי. "מותק, אי אפשר להעליב אותי."

"כל אחד יכול להיעלב." היתה בקולו נימה של חרטה. הוא הכניס את ידיו לכיסים והיטה את ראשו כמו קודם, ושיערו שוב נשמט על המצח. הרגשתי דחף להסיט את שיערו מעיניו וכיווצתי את אצבעותיי.

מה הבעיה שלי?

הרגשתי את העור מעקצץ בחוסר נוחות. כל דבר בגבריאל גרם לי אי-נוחות. רציתי שהוא ילך. "אתה לא מכיר אותי, גייב. תודה על הצעת העבודה, אבל אני נאלצת לסרב. אני מאחלת לך הרבה מזל עם הבעיה הקטנה שלך. עשר הרקות שלך חלפו."

הוא נאנח, אבל לא זז. "אני באמת מצטער. אלוהים, זה ממש לא

התקדם כפי שחשבתי שיקרה."

"אני בטוחה שלא." פתחתי בפניו את הדלת.

אנתוני ישב על כיסא בחוץ וכרך תחבושת סביב ידו הפצועה.

"הכול בסדר?"

הנהנתי בעצבנות כשגבריאל חלף על פניי. הוא יצא מהחדר ואז

עצר והסתובב אליי שוב. "אני באמת מצטער," אמר.

שילבתי זרועות על החזה ועיניי פגשו בשלו. הוא עמד קרוב,

וראיתי שגון עיניו חום-אגוז עם פסי נחושת. ריסיו היו עבים ומלאים

והסתלסלו קלות מעלה – אני מכירה נשים שהיו מוכנות להרוג בשביל

ריסים כאלה.

צעדתי צעד קטן לאחור כדי להגדיל את המרחק בינינו ונאנחתי.

"זה בסדר. באמת. בהצלחה."

הוא התחיל להתרחק, אך אז הביט לאחור. "אני יכול לשאול רק
עוד שאלה אחת?"

העברתי את משקלי מרגל לרגל. "בטח."
"מה חשבת כשהסתכלת עליי מהבמה? כשהמבטים שלנו
נפגשו?"

הזעפתי פנים והתכוונתי להכחיש שבכלל חשבתי עליו, אבל
החלטתי שזה כבר לא משנה. הרי לא אפגוש אותו שוב. "חשבתי
שאתה לא שייך לכאן." וצדקתי.

הוא השתק ובחן אותי, הבעה לא ברורה על פניו. "אה, מוזר,
מלמל לבסוף." "זה בדיוק מה שחשבתי עלייך."

גיחכתי בבוז. "ובכן, כאן טעית. זה המקום היחיד שאליו אני כן
שייכת, מותק."

"גבריאאל." שפתיו התעקלו קלות בחיוך ומבטו השתהה עליי, קצת
יותר מדיי. ואז הוא הסתובב והלך.

2

תתמקד בדברים הטובים, פשוטים ככל שיהיו. ואז קבור אותם
עמוק, במקום שרק אתה מודע לקיומו.

שאדו, הברון מווישבון

גבריאֵל

פישלתי בענק. תוכלי לעזור לי להתרגל למגעה של אישה. אלוהים.
אין פלא שהיא אמרה לי ללכת. נשמעתי כמו איזה פסיכופת. פניתי
לרחוב פארק, כיביתי את מנוע הטנדר שלי וישבתי לרגע בכניסה
לחנייה שלי. מה לעזאזל חשבת? לא רק שהרסתי הכול והתנהגתי
באופן מעורר רחמים לחלוטין, גם העלבתי אותה.

קריסטל.

האם זה באמת שמה? תהיתי מי היא, ולמה הלב שלי החל לפעום
בחזקה – כאילו הוא מנסה להפנות אותי אליה – בעודה עולה לכמה
עם אותו מבט מרוחק ומנותק על פניה היפים. כאילו נחצבה באבן.
ולמרות זאת היא התנועעה בחינניות, ללא כל קושי. היא ריתקה אותי.
הגעתי לשם כדי למצוא מישהי שתסכים לעבודה צדדית קטנה, שלא
תדרוש ממנה אותה מידה של "השתתפות פעילה" – אם אפשר לקרוא
לזה ככה – כמו זו שנדרשה ממנה בחדרים האחוריים של מועדון

'פנינת הפלטינה'. אבל היא זו שעוררה את סקרנותי, היא לכדה את תשומת לבי ולא הרפתה ממנה. משהו בה... קרא לי. משהו שלא קשור כלל לתלושת הזערורית או למיניותה המוחצנת. משהו שלא קשור לסיבה שבגללה הגעתי לשם. פלטתי צחוק קצר ולא משועשע, שהפך במהירות לאנחה, והעברתי את אצבעותי בשיער.

לא יכולתי להכחיש את העובדה שאני נמשך אליה, אבל אפילו אני לא עד כדי כך טיפש או חסר-ניסיון, ואני לא חושב שלהידלק על חשפנית זה רעיון טוב.

במבט לאחור התכנית שלי לא היתה מוצלחת כבר מההתחלה. ידעתי את זה ברגע שסיפרתי לה לשם מה הגעתי לשם וראיתי את ההבעה שעל פניה מתחלפת מחשדנות להפתעה, ל... עלבון. כן, היה זה עלבון שהבזיק על פניה לפני שהבעתה הפכה שוב לאבן. אם העיניים הן החלונות לנשמה, אזי בעיניה הופיע מיד שלט סגור. כמה זמן נדרש לה ללמוד את המיומנות הזו?

אמרתי לה שהיא לא תיאלץ להתפשט, כאילו שהיא אמורה להודות לי על שלא התכוונתי להשפיל אותה. אבל זה בדיוק מה שהתוכנית שלי דרשה, בעצם. שאשתמש בה. כשהרעיון עלה במוחי, לא באמת חשבתי על הבחורה חסרת השם – אלא על עצמי. אלוהים, התנהגתי כמו אידיוט. זה היה רעיון נורא. רעיון מביך. והעובדה שהיא ידעה מי אני רק החמירה את המצב – היא בטח זכרה גם את שמי המלא.

על זה לא חשבתי. רוב האנשים, שלא ראו אותי באופן קבוע במהלך שתיים עשרה השנים האחרונות, לא זיהו אותי. התרחקתי מאוד הזרקורים, לא התראיינתי, התבגרתי. לא חששתי במיוחד שמישהי שמתגוררת בעיירה אחרת, שלא ביקרתי בה מאז ילדותי, קילומטרים רבים ממקום מגורי, תדע מי אני. אבל היא ידעה. ומעניין אם זה תרם לסירוב שלה...

טלטלתי את הראש כדי להתנער ממחשבותיי, יצאתי מהטנדר והשתדלתי לסגור את הדלת בשקט. עמדתי בחוץ לאור הירח החיוור, נשמתי עמוקות ועצמתי את עיניי. במובן מסוים הלילה שתכננתי אלמנם התרסק ועלה בלהבות, אבל לרגע נמלאתי הוקרת תודה על

מתיקותו הרעננה של אוויר הלילה שמילא את ריאותי ועל המרחבים הפתוחים שהקיפו אותי.

ביתי היה חשוך, חוץ מאשר האור המרצד של הטלוויזיה בסלון. לא היה לי ספק בכך שאחי עוד שוכב בכורסא הנפתחת, מחוסר הכרה, כמו ברוב הלילות. התכוונתי לחלוף על פניו בדרכי למסדרון בלי שהוא יגלה עד איזו שעה מאוחרת נשארתי בחוץ. לא התחשק לי לענות על השאלות שהוא וודאי ישאל. במיוחד לא הלילה.

"איפה היית?"

השתנקתי בהפתעה ושמתתי את המפתחות בסל שליד הדלת. "יצאתי לעיר, לשתות קצת."

"לעיר?" הוא נראה מופתע. ולמה שלא יופתע? הוא יודע שאני נמנע מלהיכנס לעיר.

"להייבנפילד."

דומיניק לגם מבקבוק הבירה שבידו וגירד את כרסו החשופה. "אה, העיירה שנמצאת כמעט שעה נסיעה מכאן." הוא השתתק. "הייתי בא איתך."

"רציתי להיות לבד."

אחת מגבותיו התרוממה לאיטה והוא לקח עוד לגימה. "נפגשת עם מישהי, אח גדול?" בקולו הייתה נימה של הקנטה, אך גם תקווה, ושוב הרגשתי עלוב. מאחוריו שמעתי אישה גונחת בקולניות, ומבטי קלט את מסך הטלוויזיה – הוא צפה בפורנו. הוא עקב אחר מבטי בעיניו, מסתכל עליי בחיוך.

"אתה יכול לראות את זה בחדר שלך?"

"למה? לא היית בבית."

"מפני שגם אני יושב על הרהיטים האלה, ועכשיו אשאל את עצמי כל הזמן אם בכלל כדאי לי."

הוא הנהן וירה אליי עוד מבט חסר חרטה. "כן, זה כנראה לא רעיון טוב."

"נהדר, דומיניק," רטנתי ופניתי ללכת לחדרי.

"היי, גייב, השארת את זה בסלון."

הסתובבתי, וכשראיתי את המעטפה הגדולה בידו קפאתי. על המעטפה, שיועדה אליי, התנוסס סמל אוניברסיטת ורמונט. חטפתי אותה מידיו במהירות.

"לא השארתי אותה בסלון, היא היתה בחדר שלי, ליד המחשב." הבטתי בו בכעס.

הוא משך בכתפיו, ואני הסתובבתי והלכתי לחדרי בזעף. "היא כתבה לך מכתב נחמד. אתה תלך על זה?" שאל. עצרתי בפתח חדרי בלי להסתכל עליו. "אני לא יודע. עדיין לא החלטתי."

"זה יכול להיות טוב בשבילך."

"יכול להיות."

"היא שווה. חיפשתי אותה," אמר. "זה היה קל, כמובן. אני רואה שגם אתה אתה חיפשת – מצאתי את זה בהיסטוריית החיפושים. ראיתי שקראת את עמוד הביוגרפיה שלה כמה פעמים. זו היא שדיברת איתה בטלפון בימים האחרונים?"

לא ייאמן. "יהיה נחמד אם לפעמים תנסה לא לדחוף את האף שלך לעניינים של אחרים." דומיניק גיחך, ואני סגרתי את הדלת מאחוריי. "אתה העניינים שלי, גבריאל דלטון," שמעתי אותו צועק.

חשקתי את הלסת מצדה השני של הדלת וניסיתי לרסן את הכעס שחשתי כלפי אחי הקטן והחטטן. אני אוהב את דומיניק, אבל שונא את העובדה שאינו מעניק לי מרחב נשימה.

מבטי נח על המעטפה שבידיי; המכתב שקלואי בריאנט כתבה לי עוד הציץ מתוכה והדגיש את העובדה שדומיניק קרא אותו. השלכתי אותו על השולחן, ניגשתי לחלון ופתחתי אותו לרווחה. רציתי שאוויר הלילה יכנס לחדר, רציתי לשמוע את רחש העצים ואת הצפרדעים שקרקרו בקרבת מקום. שלוהה, רוגע.

נשכבתי על המיטה וראיתי את קלואי בעיני רוחי – את התמונה שפורסמה לצד מאמר שהיא כתבה והציעה לי לקרוא כחלק מקורות החיים שהעלתה לאינטרנט. קלואי, עם התלתלים החומים ועם העיניים הגדולות והירוקות. קלואי, עם החיוך הפתוח והתמים.

קלואי יצרה איתי קשר חודשים קודם לכן, כי רצתה לברר אפשרות לראיין אותי לתזה שהיא כותבת בשנה האחרונה שלה בקולג', תזה שעוסקת בהשפעות ארוכות הטווח על ילדים שנחטפו ולאחר מכן ברחו או שוחררו מידי החוטף שלהם. לא היו מקרים רבים כאלה בארצות הברית, אבל אני הייתי אחד מהם, ובמקרה גרתי באותה מדינה שבה מתגוררת קלואי.

התנהגותה של קלואי ואישיותה החברתית והפתוחה קסמו לי. הרגשתי גם הרבה יותר נוח כשחשבתי להתראיין לתזה של סטודנטית באוניברסיטה, ולא לטוק־שואו או לעיתון. ראיון כזה לא יעורר רעש גדול, לא ינוצל למטרות רייטינג ולא יזין את תאוות ההמונים לרכילות. כמו שקרה בעבר.

התכתבנו בדואר אלקטרוני, החלפנו פרטים בסיסיים, ואפילו חשבתי שהיא מנסה לפלרטט קצת בטלפון, אם כי, לצערי, לא היה לי ממש ניסיון בפלירטוט. משיכתי לקלואי מילאה אותי מחדש בתקווה. היא היתה יפה וחכמה, ואם אסכים לבקשתה, איאלץ לבלות לא מעט זמן במחיצתה. הנחתי למחשבותי לנדוד ודמיינתי מצב, שבו, אם באמת ארגיש שיש בינינו משיכה, אוכל לממש אותה.

המשכתי לחשוב על קלואי, בעודי שוקל אם להיעתר לריאיין. שקלתי שוב כל יתרון וחסרון כדי להשתלט על החרדה שהסתתרה ממש מתחת להתרגשות הקלה שחשתי. אבל די מהר נדרו מחשבותיי מתקוות לעתיד ומפניה הכנים של בחורה יפהפייה שלא פגשתי אל פניה של מישהי אחרת – מישהי שנראתה לי כמו היפוכה הגמור של קלואי בריאנט. קריסטל, בעלת שיער הדבש הארוך והמבט הגלמוד והחשדני. קריסטל, עם חיוכה הזהיר והמהוסס. קריסטל, שאותה לא אפגוש שוב לעולם.

משהו במחשבה הזאת ערער את שלוותי. התיישבתי והעברתי יד בשיער, ותחושת אובדן משונה מילאה אותי. אולי אני צריך להכריח את עצמי לצאת מאזור הנוחות שלי. הסתתרתי בצללים זמן רב מדי, התבודדתי שנים רבות מדי ונהניתי מטבעה הצפוי של שגרת היום־יום שלי: עבודה, בית וביקורים ארעיים בעיר, שם תקשרתי עם אנשים

מעטים בלבד. חברתם הצפויה והבטוחה של הספרים שקראתי ניחמה אותי, והעובדה שהייתי חופשי עדיין הסבה לי אושר; אלא שלא יכולתי להכחיש: חיי היו בודדים למדי.

חזרתי לעמוד ליד החלון הפתוח ותהיתי אם אני מסוגל לדחוק את החומות שבניתי סביב עצמי. ואם כדאי לי. נכון, אני אמנם בניתי אותן, אבל יכול להיות שבעצם בניתי לעצמי מין כלא פרטי? האם לא הגיע הזמן לעשות משהו לגביו?

התיישבתי מול המחשב בלי לחשוב על כך יותר מדי, התחברתי למייל ופתחתי את ההודעה האחרונה שקיבלתי מקלואי. עניתי לה בקיצור:

קלואי, אני מסכים. כל תאריך שתרצי יתאים לי. רק תידעי אותי באשר ללוח זמני הנסיעות שלך. אני ממתין בציפייה לפגוש אותך. גבריאל.

ולפני שיכולתי לשנות את דעתי, לחצתי על 'שלח'.

3

יש אנשים שהרוע זורם להם בורידים. אם אינך יכול לנצח אותם, אין לך ברירה אלא לשרוד אותם. שחק בקלפים שהחיים חילקו לך, עד שמזלך יאיר לך פנים.

גמביט, דוכס הגנבים

קריסטל

המכוננית שלי קרטעה וחרחרה, עד ששבקה חיים בשולי הדרך, לשם הצלחתי להפנות אותה ברגע האחרון. היא נעצרה, ואני צעקתי בזעם וחבטתי בהגה. "לא, לא, לא", חזרתי על המילה שוב ושוב ונשענתי לאחור, כשבטני מתהפכת בתבוסה. "אלוהים, זה לא באמת קורה לי." הטחתי את ראשי קלות במשענת הראש, וכתפיי צנחו ברפיון.

אור השמש היה מסנוור בעוצמתו, ונאלצתי לצמצם את עיניי כשהסתכלתי מבעד לחלון. לא היה בסביבה דבר פרט לאבנים ולעצים. הייתי במרחק של כמעט חמישה קילומטרים מגלנדייל, העיירה הקטנה שבה התגוררתי, ובדרך לא היתה אפילו תחנת דלק אחת. שלפתי את הטלפון הנייד שלי מהתיק, התקשרתי למוסך המקומי וביקשתי לדבר עם ריקי. כשנאמר לי שהוא איננו, ניתקתי את השיחה באנחה. הוא

היחיד שהיה גורר את המכוננית שלי בחינם. לאחר מכן התקשרתי לקיילה, אך השיחה עברה ישירות לתא הקולי.

"היי, קיי, זאת אני. המכוננית המטופשת שלי מתה הרגע בצד הדרך. אם את לא בעבודה, כשאת שומעת את ההודעה הזאת, תתקשרי אליי."

השלכתי את הנייד בחזרה לתוך התיק, סגרתי את החלונות ויצאתי מהמכוננית. לרגע תהיתי מה לעשות בחמש שקיות המצרכים שבמושב האחורי, אבל החלטתי לנטוש אותן; שחררתי נשימה עצורה והתחלתי ללכת. כשאגיע לעיר אתפוס טרמפ בחזרה הנה. כך, לפחות, אוכל להציל את המוצרים הלא מתכלים. לכל הרוחות, כל הטיפים שקיבלתי בלילה יתבזבו על המצרכים האלה.

השמש הלהיטה את גבי, וזיעה החלה מבצבצת בין שכמותי כבר אחרי דקות אחדות של הליכה. בניסיון להקל על המסע הרמתי את חצאית הג'ינס שלי עד לירכיים. סנדלי העקב שלי לא בדיוק התאימו לטיול בן חמישה קילומטרים. התכופפתי כדי להסיר אותם, אבל האספלט שמתחת לכפות רגליי בער. שיט. השלפוחיות שאקבל מהסנדלים יהיו כנראה הרע במיעוטו. כך, לפחות, קיוויתי.

מכוניות אחדות חלפו על פניי, אבל לא ציפיתי שהכביש יהיה עמוס, בהתחשב בעובדה שבעיירה מתגוררים פחות משש מאות תושבים.

כעבור כקילומטר וחצי הסתובבתי למשמע שאגת מנוע משאית, ונצמדתי לדשא היבש שגדל לצד הדרך בזמן שהמשכתי להסתכל על המשאית הלכנה שהתקדמה לעברי. היא האטה כשחלפה על פניי, ואז נעצרה בשוליים והשתהתה שם. האטתי ונמלאתי חשש, עד שראיתי את טומי הול נשען מחוץ לחלון המשאית ומביט בי.

"היי, ילדונת, צריכה טרמפ?"

שחררתי אנחת רווחה, החשתי את צעדיי, פתחתי את דלת הנוסע וטיפסתי פנימה. עבר זמן מאז הפעם האחרונה שבה ראיתי את טומי, אבל הוא היה לקוח קבוע במועדון עד לפני מספר חודשים. אז הוא התחתן עם איזו מקומית. "תודה, טומי, זה יהיה נהדר. ממש חם

בחוף". המיזוג במשאית שלו היה נפלא, ונאנחתי כשנשענתי לאחור. הוא המשיך לנסוע והביט לעברי, עיניו מטיילות במורד ירכי החשופות ומשתהות עליהן. "אין בעיה." הוא התחיל לסטות לכיוון השוליים, אך מיד הרים את מבטו, תיקן את כיוון הנסיעה והחזיר את מבטו אליי. "זאת היתה המכונית שלך, שם מאחור?"

"כן." צחקתי בעגמומיות. "גרוטאה." נראה שמבטו שוב ננעץ בירכיי, לכן משכתי את החצאית מטה, והמחווה לכדה את תשומת לבו. הוא הרים את מבטו וחיך אליי בזחיות.

"את נראית ממש נחמד היום, ילדונת. רוצה ללכת לאן שהוא?" טלטלתי את ראשי בשלילה, וכבשתי את הדחף להירתע בגועל. "לא, תודה בכל זאת, טומי." לפתע נזכרתי במצרכים שהשארתי במושב האחורי של המכונית שלי, אבל החלטתי לא לבקש מטומי שיחזיר אותי כדי לקחת אותם. רציתי רק להגיע הביתה. הקניות יכולות ללכת לעזאזל. ואיתן גם המכונית והחיים שלי. רציתי להיכנס כבר למיטה, לצפות באיזו תכנית אירוח ריקה מתוכן ולשכוח מהכול.

"נו, מה את אומרת?" הוא שם את ידו על ירכי ושפשף אותה קלות. "פשוט, כמה שהעור שלך רך. כבר שכחתי כמה רכה את, מותק. התגעגעתי לריקודים הפרטיים שלך." הוא הסיר את ידו והחזיר אותה להגה, ואז ירד מהכביש הראשי ועלה על כביש עפר.

"טומי –"

"אני חושב שאת חייבת לי איזה משהו קטן על זה שאספתי אותך מצד הדרך, לא? יכולתי פשוט להשאיר אותך שם, ואז היית צריכה לגרור ת'תחת שלך עד לעיר בחום הזה. אני עדיין יכול לעשות את זה." נראה שהגענו לעיקר, וכתפיי נשמטו למשמע הלעג בקולו. הנוף שהקיף אותנו, פנים המשאית שלו וידיי שנחו בחיקי כבר לא נראו לי מציאותיים, והרגשתי כאילו דבר ממה שקורה אינו אמיתי. קיוויתי שזה לא אמיתי.

הסתכלתי על טומי במבט חלול ונמלאתי תחושה מוכרת של חוסר אונים. מה זה כבר ישנה, אם אניה לו למזמז אותי במשאית שלו? כאן, לכך בצד הכביש, לא היה לי אפילו הביטחון המדומה שמועדון פנינת

הפלטנה סיפק לי. ומהנבזות בעיניו של טומי ידעתי שלא יהיה לי קל לשנות את דעתו.

טומי כנראה לא ממש ייחס חשיבות למוסד הנישואים. איזה מזל יש לה, לאשתו.

הכרחתי את שפתיי להתעקל למשהו שכנראה נראה כמו חיוך. "אם זה מה שאתה רוצה, מותק." לא הצלחתי להחזיר לקולי רגש כלשהו פרט לעייפות ולניכור. לא שיהיה לו אכפת.

הוא עצר את המשאית וחיך אליי בניצחון. "ילדה טובה," אמר, ולפני שהספקתי למצמץ הוא כבר עט עליי, ידיו בכל מקום, מהדק את פיו לשלי ולשונו משוטטת כמחפשת אחר מטמון אבוד. גופי נדרך ומחשבותיי נדרו משם, עד שטעם הטבק והמאכל המלוח שוודאי אכל הפכו לנסבלים, וכבר כמעט לא הטרידו אותי. השענתי את הראש לאחור, אל החלון, והתבוננתי בשמיים: במרחק ראיתי קיכלי נוסק. הסתכלתי על הציפור, עד שהפכה לנקודה שחורה וקטנה ונעלמה לחלוטין.

טומי התנשם בכבדות, התחכך בי במפשעתו, וידו משכה את התחתונים שלי למטה בתנועה נואשת, בזמן שהעביר את לשונו במעלה הלסת שלי. "אוי, אלוהים, את ממש מזרמנת אותי, מותק. את כל כך יפה. אה, פאק." רוכסן מכנסיו היה פתוח, והוא ניסה להסיר את החגורה שלו ביד אחת, תוך שהוא ממשיך להתחכך בי כאחוז תזוית, כשלפתע פלט נשיפה חזקה שהסתיימה בגניחה, וכשגופו דמם, הרגשתי משהו רטוב וחמים נוזל על ירכי החשופה. "פאק!" קילל ומיד התרחק ממני.

התיישבתי במהירות. הערפל שמילא את מחשבתי התפוגג, ואז משכתי את חצאיתי מטה ומחיתי את הרוק החמצמץ שלו מהלסת שלי.

הוא רכס את מכנסיו, חזר למושב הנהג והעביר את אצבעותיו בשיערו הבלונדיני. "לעזאזל! איך לעזאזל אני אמור לחזור הביתה ככה? מה נראה לך שאשתי תגיד?" הוא הצביע על הכתם הרטוב שהתנוסס על קרמת מכנסיו.

הסתכלתי לרגע על הכתם, ותחושת עליצות איימה לעלות בגרוני.
כל הכבוד לך, צלף. חזי עלה וירד במאמץ להחניק את הצחוק.
היסטריה קלה נמהלה בפרץ הצחוק שבעבע בחזי והתחנן לצאת.
כשטומי ניסה לנגב את הכתם בקצה חולצתו וגרם לו להתפשט עוד
יותר, כבר לא יכולתי להתאפק. צחוק אדיר בקע מפי גרם לי להתקפל,
ודמעות זלגו במורד לחיי.

כשהרמתי את מבטי ראיתי את הזעם בפניו של טומי, אבל לא
הספקתי לחמוק מאגרופו, שהעיף את ראשי אל החלון בעוצמה. המכה
שמה קץ לגל הצחוק. הרמתי את ידי לפניי, והצחוק התחלף בנשימות
קצרות ומאומצות.

"עכשיו את כבר לא צוחקת, הא? חתיכת זנונת. עופי לי
מהמשאית." הוא הושיט את ידו כדי לפתוח את הדלת שעליה נשענתי,
ואני נפלתי מתוך המכוננית, התגלגלתי לאחור ונחבטתי בקרקע חזק
כל כך, עד שכל האוויר נפלט מריאותיי. התיק שלי נפל בתוך חלקת
העשב היבש משמאל, ודלת המשאית נטרקה מעליי. התאמצתי לנשום
וגררתי את עצמי לאחור על פני דרך העפר, כשמנוע המשאית התעורר
לחיים בשאגה, והמכוננית הסתובבה בחזרה אל הכביש הראשי.
נשארתי לשבת שם רגע, יונקת חמצן אל ריאותיי, ובסופו של דבר
קמתי, נאנחתי מרוב כאב באחוריי החבולים ושפשפתי בעדינות את
המקום שבו טומי היכה אותי. צעדתי לעבר הכביש הראשי. לפחות
הייתי קרובה יותר לבית משהייתי קודם. גם זה היה משהו.

כעבור ארבעים וחמש דקות נכנסתי לדירתי, מזיעה כהוגן וצולעת מרוב
שלפוחיות שצצו על כפות רגליי הכואבות. זרקתי את התיק על הרצפה
והתחלתי לפשוט את בגדיי, כשאני מותירה אחריי שובל שלהם בדרך
למקלחת. עמדתי מתחת לזרם המים הקרים וניסיתי לקרצף מגופי את
השעה וחצי האחרונות. ניסיתי לשטוף אותן מעליי במים ובסבון. אני
בסך הכול רוצה להרגיש נקייה. כשיצאתי מהמקלחת, השתפרה מעט

הרגשתי, פתחתי את החלון הפעלתי את מאוורר הרצפה ואז שלפתי את הטלפון מהתיק וצנחתי על המיטה.

אף אחד לא התקשר; קיילה כנראה עובדת. חשבתי על המכונת שלי, שעומדת לה בצד הכביש עם המצרכים במושב האחורי, וגוש עלה בגרוני. אני צריכה את המכונת הזאת – אני זקוקה לה כדי להגיע לעבודה, כדי לשרוד. אני זקוקה לה כדי שלא איאלץ לקבל הצעות לטרמפים מגברים, שעלולים ליטול לעצמם חירויות על גופי בשולי דרכים. בחילה עלתה בי כשחשבתי על טומי, אבל השתדלתי למחוק את הזיכרון הזה מהראש.

המחשבה על כל מה שקרה עייפה ודכאה אותי כל כך, עד שכמעט החלטתי להתכרבל במיטה ולהעביר את היום בשינה.

מה אעשה עכשיו? אלוהים...

לפתע התיישבתי, התקשרתי שוב למוסך וביקשתי לשוחח עם ריקי, שהתייחס אליי בהגינות בכל פעם שהמכונת שלי התקלקלה ואפילו נתן לי לשלם בתשלומים, כשלא יכולתי לשלם את החשבון בבת אחת.

נראה שמי שענה לשיחה הניח את הטלפון על הדלפק. יכולתי לשמוע אותו קורא לריקי, ובעיני רוחי ראיתי אותו יוצא מתחת למכונת, בידו מפתח ברגים וגריז מרוח על פניו. כששמעתי אותו מפטיר בקול צרוד "זה ריקי", שיוויתי לקולי נימה מחויכת ואמרתי לו שאני זקוקה לעזרתו.

"אוי, שמעי, בובה, אני יכול לגרור את המכונת שלך ולומר לך מה הבעיה איתה, אבל את יודעת שאת עוד חייבת לי על תיקון האלטרנטור. אני לא יכול לעשות בשבילך עוד משהו עד שתשלמי, הבוס ישחט אותי."

תקוותי נופצו. לא היה לי די כסף לגרירה – ובטח לא כדי לסגור את החוב ולתקן את התקלה הנוכחית – והיקרה, ללא ספק. "בסדר, ריקי. אני מעריכה את הגרירה. זה מאוד נדיב מצדך. תודה."

"אין בעיה, בובה."

מסרתי לו את המיקום ואמרתי לו שאקפוץ לאסוף את המצרכים

שלי ברגע שקיילה תוכל להסיע אותי. יכול להיות שעוד נשאר שם משהו אכיל.

נשארתי לשבת במקום דקה נוספת, ותחושה עמומה של כבדות מילאה אותי והכבדה עליי. איך? איך אצליח לפתור את הבעיה הזאת?

אני אשלם לך, כמוכן. זו בסך הכול תהיה השלמת הכנסה.
נזכרתי בדבריו של גבריאל דלטון, הרמתי שוב את הטלפון וטפחתי בו על סנטרי קלות במשך דקה לפני שהקלדתי את שמו של דלטון בשורת החיפוש בדפדפן. הסתבר שלא חסר עליו מידע. הקלקתי על הקישור הראשון, והוא פתח ידיעה חדשותית מלפני שתיים עשרה שנים.

משטרת מורליאה ערכה מסיבת עיתונאים ביום חמישי, ה-29 ביוני, ופרסמה פרטים נוספים בנוגע לחקירת היעלמו של גבריאל דלטון. גבריאל בן התשע, הילד שנחטף סמוך לביתו בשנת 1998, כששיחק במגרש ריק עם אחיו בן השמונה, דומיניק, העסיק את תושבי ורמונט כמו גם את האומה כולה. גבריאל נחשב לנעדר עד לפני שבוע, כשהופיע בפתח ביתה של תושבת העיר מכוסה בדם, הזדהה כגבריאל דלטון וביקש את עזרתה. במהלך החקירה גילתה המשטרה שגבריאל הוחזק במרתף הבית הסמוך לביתה של האישה, שחייגה למשטרה. הוא היה שם במהלך שש השנים האחרונות. גבריאל ברח אחרי שדקר באמצעות אבן מושחזת את החוטף שלו, שאותו זיהתה המשטרה כגארי לי דואי. בהגיעם לזירה, מצאו השוטרים את גופתו חסרת החיים של גארי לי דואי. לאחר מכן הופגש גבריאל דלטון בן החמש־עשרה עם אחיו, ושניהם נמצאים כעת ברשות שותפו של אביהם במחצבת דלטון מורגן. הוריהם של גבריאל ושל דומיניק, ג'ייסון ומליסה דלטון, נהרגו בתאונת דרכים בשנת 2003.

שנה אחת בלבד לפני שכנם שב הביתה. אלוהים.

קראתי עוד מספר מאמרים, וכולם סיפרו אותו סיפור. מבטי השתהה על פרצופו בן התשע של גבריאל דלטון, על חיוכו המתוק והמושלם, על אותן עיניים תמימות שראיתי כשעמדתי על הבמה. מצאתי גם כמה תמונות של גבריאל מגיל חמש עשרה. בראשונה היה לו שיער ארוך, עיניו היו פעורות ונראה שהבזק המצלמה הלחיץ אותו. בשנייה הוא עמד בתנוחה שעוררה את זכרוני: ידיו היו בכיסים, ראשו מוטה בזווית, ושיערו נפל על מצחו בעודו מצמצם את עיניו ומביט במצלמה. כל ערוצי החדשות השתמשו בתמונה הזאת במשך חודשים בכל ידיעה חדשותית שנגעה לסיפורו.

נשכתי את שפתיי, הנחתי את הטלפון בצד ונשענתי לאחור על הכריות. תהיתי לעצמי אלו זוועות סבל גבריאל במשך שש שנים, כשהיה נעול במרתף ביתו של פרופיל.

תוכלי לעזור לי להתרגל למגע של אישה.

בלעתי את הגוש שעלה בגרוני. לא רציתי לחשוב על הסיבות שגרמו לו לסלוד ממגע אדם, ונראה שבכל מקרה כבר ידעתי את התשובה.

לא רציתי שום חלק בתרפיה שגבריאל כפה על עצמו, אבל באותו רגע, כשישבתי שם, לא הצלחתי להיזכר למה סירבתי לו. הרי אין לי בעיה להשתמש בגוף שלי למטרות רווח, ולדבריו, זה כל מה שהוא צריך. הוא נזקק לי, ואני נזקקתי לכסף. הוא יכול היה לפנות לכל רקדנית אחרת, שהיתה שם בלילה, והוא בחר בי; ואני דחיתי אותו כאילו העבודה נחותה מדיי בשבילי.

יכולתי לעזור לגבריאל להרגיש יותר נוח בכל מה שקשור לקרבה ולמגע אנושי, והוא יוכל לספק לי את הכסף שנזקקתי לו כדי לתקן את המכונית שלי. כולם זוכים. כמה קשה זה כבר יכול להיות? אז למה בכל זאת הרגשתי מין עצבנות משונה שכזאת? הדחקתי את התחושה, הידקתי את המגבת סביב גופי, הרמתי שוב את הטלפון וחיפשתי את מחצבת דלטון מורגן. היא היתה ממוקמת בעיירה הסמוכה, מורליאה, ואף שלא ידעתי אם גבריאל עובד שם, החלטתי לקחת סיכון ולהתקשר. אם לא אצליח לאתר אותו, אוותר

ואעבור לתוכנית חלופית כלשהי לעוות. היכיתי לתשובה בלב הולם.

"מחצבת דלטון מורגן."

היססתי, הרגשתי מתוחה וחסרת ביטחון.

"הלו?"

"אה," הצלחתי לומר לבסוף. "אה, כן, אממ, אני יכולה לדבר עם

גבריאלי? גבריאלי דלטון?"

הוא השתתק לשנייה. "בטח." הגבר שענה לי – הצעיר שענה

לי, חשבתי – נשמע מחויך. "ומי מחפשת אותו?" כן, בהחלט יכולתי

לשמוע את החיוך בקולו.

כחכחתי בגרוני. "קריסטל. אה, בלי שם משפחה."

הוא השתתק שוב ולבסוף אמר, "אה." הוא נשמע מאוכזב. מה זה

אמור היה להביע?

החמצתי פנים ופתחתי את הפה כדי לומר משהו, אבל הוא הקדים

אותי. "אינ בעיה. רק רגע." קולו התחלף במוזיקת המתנה, ואני קמתי

והתחלתי לפסוע מול מיטתי, כשאני מחזיקה את המגבת ביד אחת ואת

הטלפון בשנייה. כעבור כמעט חמש דקות ענה קול אחר.

"הלו?"

הוא נשמע כמו גבריאלי, לפחות כמו שזכרתי, והפסקתי לפסוע.

"היי, גבריאלי? אממ, זאת קריסטל. אתה בטח לא זוכר אותי,

אבל –"

"מובן שאני זוכר אותך. היי." שמעתי קול צעדים ודלת נסגרת

ברקע, כאילו שהוא נכנס לחדר אחר.

"היי," אמרתי ונשפתי בהקלה.

"אלוהים, אני שמח ש..."

"התקשרתי כדי..."

שנינו דיברנו באותו זמן והשתקנו יחד, ואז שמעתי אותו צוחק.

חייכתי, אף על פי שהייתי מתוחה.

"את קודם," אמר ברכות.

"אה, טוב. טוב, אני, אה, חשבתי שוב על מה שדיברנו, ואני מקווה

שהעובדה שחיפשתי אותך בעבודה לא מפריעה לך, אבל התקשרתי

להגיד שאם אתה עדיין צריך, אה... אם אתה עדיין צריך... אותי, אז אני אשמח לעזור."

הוא שתק, ואני חזרתי להתהלך ברחבי החדר בזמן שחיכיתי לתשובה. "האמת היא שלא, ואני חייב לך התנצלות על כך שבכלל ביקשתי ממך לעשות משהו כזה. לא ממש חשבתי על זה לעומק. אני מצטער. אני מצטער אם גרמתי לך להרגיש... את יודעת, לא טוב."

"לא טוב," מלמלתי וצנחתי על מיטתי. ידי עוד לפתה את המגבת כדי שלא תיפול.

הוא השמיע צחוק קטן ונבוך ולבסוף נאנח. "כן, לא טוב." מה כבר יכולתי להרגיש מלבד 'לא טוב'? הרגש הזה היה כנראה ברירת המחדל בחיים – לפחות במקרה שלי.

התעוררתי מהרהורי וחזרתי להווה. "אתה לא צריך להתנצל. אני בסדר גמור. ואני, ובכן, אני מבינה אם יש לך רעיון אחר; אם לא, אני עדיין זמינה." המתנתי, אבל הוא לא מיהר לענות, לכן מיהרתי למלא את השתיקה. "אתה יכול להתאמן עליי. כלומר אם אתה עדיין רוצה לעשות את זה."

שוב השתררה דממה מצדו השני של הקו, והפעם חיכיתי. לבסוף גבריא אל דיבר, וקולו היה חלש עוד יותר מאשר קודם. "איך זה יעבוד, בדיוק?"

פלטתי צחוק קצר. "זה תלוי בך. אני מניחה שתוכל להגיע למועדון, כמו אתמול. אני אדאג להודיע לאנתוני שאתה מכבד את הכללים." שמעתי אותו מתנשם וקיוויתי שהוא מחייך. "את בטוחה? זה בסדר מבחינתך?" אמר אחרי רגע נוסף של שתיקה. "כן."

"אז בסדר." הוא עדיין נשמע מהוסס. "מתי המשמרת הבאה שלך?"

"מחר בלילה."

"טוב, אני אבוא מחר בלילה. ואם תשני את דעתך... "

"אני לא אשנה את דעתי. נתראה מחר, גייב."

"אני כבר לא 'מותק'?" שמעתי את החיוך בקולו, וחייכתי גם אני.

"אני אקרא לך באיזה שם שרק תרצה, מותק."

"גייב זה בסדר. גייב זה טוב."

"נתראה מחר בלילה, מותק."

הוא צחק שוב. "נתראה מחר."

ניתקתי את השיחה באנחה, ופתאום הרגשתי קצת יותר אנרגטית. נראה שמצאתי פתרון לבעיה שלי. אני אמנם ארוויח עוד קצת כסף – התכוונתי לברר מחר בלילה בדיוק כמה – אבל אצטרך להכפיל את כמות הריקודים הפרטיים, רק כדי שזה ישתלם לי. שמטתי את המגבת ולבשתי בגדים נקיים, וכבר הרגשתי קצת יותר טוב. כשהסתכלתי במראה, הופתעתי לגלות חיוך קטן שעלה על פניי בלי ששמתי לב. כשמצמצמתי, החיוך נעלם. על לחיי התנוסס סימן גדול ואדום מהמכה של טומי, ועל עצם הלחי התנוססה חבורה קטנה, כנראה מטבעת הנישואים שלו. הרמתי את המברשת והעברתי אותה בשיערי הרטוב בכוח, מסרקת חזק ומושכת בשיער למרות הקשרים, עד שהכאב בקרקפת גרם לי להעוות את פניי.

4

תקווה קיימת גם במקומות הכי משונים ובפינות האפלות ביותר.
אמץ אותה ללבך, יקירי. היא שלך, ושלך בלבד.
למון פייר, מלכת המרגנ

גבריאֵל

מועדון 'פנינת הפלטינה' שקק חיים. התיישבתי ליד אותו שולחן שליחו ישבתי לפני יומיים והזמנתי בירה מהמלצרית. "את יודעת מתי קריסטל עולה?" שאלתי. המלצרית כהת השיער רכנה מעל לשולחן בהגזמה, בהניחה את הכירה לפניי. נראה כי העובדה שהבטתי בעינייה במקום בשדיים שתחבה בפרצופי בלבלה אותה, לכן השתהתה עוד קצת באותה תנוחה ורק אז הזדקפה שוב.

"אני חושבת שהיא אמורה לעלות לבמה עכשיו."

הסתכלתי אל הבמה והלב שלי הלם בפראות בזמן שהמתנתי לשיח הבא. כשהיא התקשרה להודיע לי כי שינתה את דעתה, הייתי המום. המום, וקצת מבולבל. תהיתי מה גרם לה לשנות את דעתה. תהיתי מה גרם לה לברר עליי פרטים ולהתקשר אליי. כמעט אמרתי לה לשכוח מזה – הרי כבר החלטתי שהרעיון היה נוראי מיסודו. אבל ברגע ששמעתי את קולה מצדו השני של הקו, כבר לא יכולתי לסרב

לה. אני חייב להודות שהעובדה שהרגשתי מפוחד ונרגש בעת ובעונה אחת הלהיבה אותי. מעולם לא חוויתי משהו כזה. רצייתי... עוד. אני חושב שעצם העובדה שאני בכלל רוצה משהו, הוא סימן טוב. ועם זאת לא ידעתי איך זה ישפיע עליה, והמחשבה הטרידה אותי.

האורות הבהבו והתעמעמו, והשיר התחיל. מקצב הבס גרם לדם שלי לזרום בקצב המוזיקה. הבטתי סביב בריכוז. בשולחן לצדי נערכה מסיבת רווקים, והחוגגים כמעט נפלו מהכיסאות מרוב שכרות.

כשהאורות נדלקו, קריסטל ישבה על כיסא, לבושה בביקיני כסוף וקטנטן מעוטר בפרנזים שנתלו משולי החזייה והתחתונים, ועל רגליה זוג מגפיים גבוהים וכסופים. כל תשומת הלב שלי היתה נתונה לה, וממש נבהלתי כשהחדר כולו פרץ במחיאות כפיים ובתשואות. לגמתי מהבירה שלי והבטתי בה מתחילה לרקוד.

שיערה הארוך התנועע סביב גופה הדקיק והיפהפה, והאור נפל עליו ושיווה לו גוון שמעולם לא ראיתי – מין שילוב של בלונד, של אדום ושל חום. כמו קרן אור זורחת דרך צנצנת דבש. והוא היה כה שופע. תהיתי איך ארגיש אם אעביר בו את אצבעותיי. גופה התנועע לפי הקצב, עיניה היו עצומות, ועל פניה נסוכה אותה הבעת פנים קרה ומרוחקת, כמו שריון בלתי ניתן להסרה.

קריסטל. לא, לא קריסטל. קריסטל הוא צלול לחלוטין, שקוף. אפשר להביט מבעד לקריסטל ממש כמו מבעד לזכוכית. לא כך הבחורה שעל הבמה. היא לא דומה לקריסטל – אפילו לא קצת.

מה שמך? שמך האמיתי? אלוהים, כמה שאני רוצה לדעת.

"הייתי דופק את הכוס הזה כמו פטיש!" צעק אחד השיכורים ממסיבת הרווקים לשמחת חבריו, שפרצו בצחוק והרימו את כוסות המשקה שלהם לכבודו. הערתו הגסה ניצרה אותי מהרהורי. הוא נעמד והחל להניע את מפשעתו לעומת הכיסא, בחיקוי של האקט המיני שזה עתה תיאר.

המחזה פער בתוכי מין חלל ריק, שעורר בי כעס ועצב גם יחד. קמתי, זרקתי על השולחן טיפ למלצרית והלכתי לחכות באזור האחורי. כשפניתי למסדרון שבו המתנתי לקריסטל בביקור הראשון שלי כאן,

ראיתי את המאבטה, אנתוני, יושב על שרפרף. "אפשר לעזור לך?"
שאל בקול בריטון עמוק.

"קבעתי פגישה עם קריסטל אחרי הריקוד שלה."

"אתה גייב?"

"כן," אמרתי בהפתעה. לא ציפיתי שהיא תמסור לאנתוני את
שמי.

"אני אקח אותך אל מאחורי הקלעים."

אנתוני הוביל אותי לחדר שונה מהחדר שבו שוחחתי עם קריסטל
לראשונה. הוא היה מואר באור עמום, וכל ארבעת קירותיו היו מכוסים
בד קטיפה סגול. ספת עור שחורה ניצבה ליד אחד הקירות ולידה עמדו
כמה הדומים מקטיפה. בפינה ניצבה מערכת סאונד, ומסך טלוויזיה
גדול היה תלוי על הקיר שמול לספה.

"אתה יכול להתיישב," אמר אנתוני. "קריסטל תבוא אחרי ההופעה
שלה."

"הבנתי," עניתי ונכנסתי לחדר.

שמעתי את נקישת הדלת נסגרת מאחוריי, ונשפתי ארוכות. לאחר
מכן נאבקתי בתחושת החרדה שעלתה בי, כשהתיישבתי על קצה
הספה. המקום אפלולי. הדלת נעולה. שקט. החדר דומה למערה או
למרתף טחוב. הבטתי בדלת והזכרתי לעצמי שאני יכול לצאת בכל
זמן שארצה. זה לא אותו דבר. בכלל לא.

ולמרות זאת תהיתי אם זה המרתף הטחוב והנעול של קריסטל.
אני לא יודע בדיוק למה השאלה הזו עלתה בראשי, אבל היא
נשארה שם, כמו אבן, והכבידה על מצפוני.

רגעים ספורים לאחר מכן נפתחה הדלת וקריסטל נכנסה לחדר.
התכוונתי לקום, אבל היא סימנה לי להישאר לשבת; וזה מה שעשיתי.
היא החליפה בגדים ולבשה כעת סוויטשרט, שהגיע עד אמצע ירכיה
וחשף את כתפיה, אבל נעלה עדיין את מגפי הכסף. התלבושת שלה
גרמה לי לחייך. היא התיישבה על הספה ופנתה אליי. הבטן שלי
התכווצה. אלוהים, היא כל כך יפה. יפה מדיי בשביל החדר הזה. יפה
מדיי בשביל המקום הזה.

היא אספה את שיערה בתלולית ענקית וסתורה על ראשה. בתאורת החדר הוא נראה כהה יותר, יותר חום מזהוב. עיני השקר שלה היו מאופרות בכבדות באיי-ליינר שחור ובריסים ארוכים להחריד ומלאכותיים לגמרי. "לא ידעתי אם תבוא," חייכה אותו חיוך שלא הגיע עד עיניה.

עיסיתי את העורף בחוסר נוחות, הרגשתי כמו עוף מוזר, התביישתי, לא היה לי נוח ו... הרגשתי אשם. "אני תוהה אם עשיתי את הדבר הנכון בכך שבאתי."

פניה נפלו קלות, לכן הוספתי מיד, "אני פשוט... יש לי נקיפות מצפון, אני מניח."

היא בחנה לרגע את פניי, כאילו אומדת אותי באותו מבט חוקר אופייני שלה, ואז הרימה גבה אחת, קמה מהספה, צעדה בחושניות אל מערכת הסאונד והסתובבה אליי. "בחיי, זה נשמע כואב. זה לא מדבק, נכון?" היא הניחה את ידה על מתניה וחייכה אליי במתיקות.

צחקתי, מופתע מפרץ השמחה שמילא את חזי וחימם את לבי. זו היתה הרגשה טובה. "לא, לא נראה לי."

"טוב מאוד." היא הפעילה את המערכת בעוצמת קול נמוכה, ואז שבה והתיישבה על הספה. "מה דעתך שננסה פגישה אחת, ואם זה לא מתאים לך, אם זה גורם לך להרגיש... לא טוב, נוותר על כל העניין, כאילו כלום לא קרה?" היא חייכה אליי חיוך קטן ומגרה, והרגשתי כאילו ציפור מגנפפת בכנפיה בין צלעותיי.

פגישה אחת. היא באמת חושבת על זה כעל טיפול. ההשוואה היתה מדויקת למדיי, לטעמי. משכתי את שפתי התחתונה לתוך הפה בהיסוס, אף שלא רציתי ללכת, לא באמת.

היא מצאה חן בעיניי. הדרך שבה הביטה בי והתגרתה בי, התבונה החריפה שהבזיקה ממעמקי עיניה, השנינות שלה, העובדה שנראתה קשוחה ובו בזמן גם רכה. היא באמת מצאה חן בעיניי. **אוי, גבריאלי, אידיוט שכמוך.**

"כדאי שקודם נסגור את עניין התשלום."

"תנקבי במחיר שלך", אמרתי. "אני אסכים לכל מחיר שנראה לך סביר."

"סביר", מלמלה. "ובכן, המועדון גובה ממני מחיר של ריקוד פרטי כל זמן שאנחנו כאן, אז כדי שיהיה גם לי רווח, אני אצטרך להכפיל את הסכום. אז חמישים." לרגע היה בפניה חוסר וודאות, כאילו היא חוששת שביקשה יותר מדיי.

"חמישים דולר?" חזרתי, והשתדלתי לא לעוות את פניי בתדהמה למשמע הסכום הזעום שמשלמים לה כאן המועדון גובה מחיר של ריקוד פרטי. אלוהים.

"אם זה יותר מדיי, אני יכולה להתפשר על ארבעים וחמש," אמרה מיד, ובקולה ניכרה נימה של ייאוש. אה. זו הסיבה. היא זקוקה לכסף, לסכום זעום ככל שיהיה. בגלל זה היא החליטה לעשות את זה.

נקיפות המצפון חזרו – ביתר שאת – והרגשתי איך הן דוקרות אותי מפנים. זעתי במקומי בחוסר נוחות. "כשהייתי נער, נפגשתי עם פסיכולוג במידלברי, והוא גבה מאה וחמישים לפגישה. אני לא מוכן לשלם לך פחות מזה."

עיניה נפערו לשנייה, ואז שבה האדישות ועלתה על פניה. "אה, טוב. שנתחיל עם נשיקות?"

הבטתי בה וצחקתי ברכות. אבל הצחוק נעלם במהרה, פניי הרצינו ושפשפתי שוב את עורפי במבוכה. "אולי לא הייתי די ברור לגבי היקף חוסר הנוחות שאני מרגיש כשאנשים נכנסים למרחב הפרטי שלי. אילו הייתי מסוגל להתנשק עם מישהי, לא הייתי כאן."

היא קימטה את המצח והטתה את הראש כמו בוחנת אותי שוב. ואז הנהגה, ורמז קלוש לרכות עלה והופיע בעיניה. לא היה במבטה שמץ של שיפוט. נשמתי לרווחה; הייתי אסיר תודה על החסד הקטן.

"אני יכולה ללמד אותך מה אני עושה כשמישהו מתקרב אליי. אני מתנתקת לחלוטין, ואז זה נסבל." היא נשכה את שפתה, וגבותיה התכווצו, כאילו היא שוקלת משהו. "אני חושבת שאוכל ללמד אותך איך לעשות את זה."

קפאתי והסתכלתי עליה. המילים שלה גרמו ללבי להתכווץ.

אלוהים אדירים. "אבל זה לא מה שאני רוצה. אני יודע איך להתנתק. את זה כבר למדתי לעשות. אני רוצה לדעת איך להיות נוכח במצב כזה. זה מה שאני צריך ממך. שתעזרי לי להיות נוכח ברגע." היא הסמיקה והביטה בי לרגע, לפני שהסיטה את מבטה. "אה." היא טיפלה באחת מציפורניה ומצחה התקמט, ואז עיניה פגשו שוב בשלי. בפניה היה משהו שהתקשיתי לקרוא. פחד, אולי?

היא זזה קלות במקום, חיבקה לרגע את מתניה ואז הרפתה ושילבה את אצבעותיה שהיו מונחות בחיקה. היא חייכה שוב אותו חיוך גדול שכולו פה ולחיים, שלא הגיע לעיניה. "טוב, אז פשוט נתחיל. אפשר...?" היא החוותה באצבעה כאילו היא שואלת אם מותר לה להתקרב אליי, אל הספה. מבטה פגש בשלי, והסתכלנו זה על זה לרגע, עד שלבסוף הנהנתי והרגשתי את החרדה עולה ומציפה אותי.

קריסטל התקרבה אליי, וקצב לבי התגבר. הרגשתי את הלב מתלהט בחוסר נוחות ואת עורי מעקצץ, כשהיא התקרבה אליי עוד ועוד, עד שהירכיים שלנו כמעט נגעו אלה באלה. הייתי קרוב אליה מספיק כדי לראות שעל לחייה יש סימן אדום, שבלט מתחת למייק־אפ. רציתי לשאול אותה עליו, אבל לא הצלחתי לבטא את המילים. קרבתה הזרימה בעורקיי פרץ של אדרנלין שסחרר אותי וגרם לי לרצות לברוח, לנוס על נפשי. נזקקתי נואשות למרחב שלי. ידעתי שהרצון הזה אינו הגיוני, אבל לא יכולתי לעצור את הדחף להתרחק ממנה ולצעוד לאחור עד שארגיש בטוח. שאפתי חמצן לריאות. עיניה היו עדיין מרותקות לשלי.

"אני הולכת לגעת ביד שלך," לחשה. "זה בסדר?" עיניה היו פעורות, שפתיה פשוקות, וחזה עלה וירד בקצב נשימתה המואץ. רגשותיה ניכרו בפניה – החששות, חוסר הוודאות, העדינות שבה התנהלה על אף פחדיה – ולרגע מתוק אחד הרגשתי רגוע.

קול משונה בקע מתוכי, מין שילוב בין מילה ל... אנחה. היא היססה, אבל לא הסירה ממני את מבטה. "גבריאֵל," לחשה. הרגשתי את נשימתה החמימה כשאמרה את שמי. הרחתי את הבושם שלה, מין ניחוח רענן ועדין, שהזכיר לי גשם באביב ודשא גזום ועמד בניגוד

לאיפור הכבד שעל פניה ולבגדיה החושפניים והבוטים. מי את,
קריסטל? באמת?

יכולתי לראות את הדופק שלה פועם בכסיס צווארה, ולרגע אחד
של טירוף תהיתי איך ארגיש אם אניח שם את שפתיי, אם אלקק אותה
בלשוני. האם היא תניח לי לעשות את זה? וחשוב מכך, האם היא
תרצה שאעשה את זה?

ידה נגעה בידי. מגעה היה רך, הססני, וגופי נדרך כשעורה נגע
בעורי. ברח! השרירים בירכיי התכווצו והתכווננו למנוסה, אבל עצרתי
את עצמי בכוח הרצון ועצמתי את עיניי בחוזקה. מילים, ביטויים
וצלילים חלפו בראשי בזה אחר זה, תקפו אותי, שלפו אותי מההווה,
החזירו אותי לשם.

ילד טוב.

פשוט תירגע.

נכון שאתה אוהב את זה?

לא!

אחזתי בחזקה בידה של קריסטל, ואנחת מצוקה חלושה בקעה
מפיה. עיניי נפקחו בבת אחת, ומיד הרפיתי ממנה ומיהרתי לקום.
הזעתי, ולבי פעם בעוצמה כזו, עד שהייתי בטוח כי היא מסוגלת
לשמוע אותי. המרחק בינינו גרם לי לחוש הקלה ואכזבה גם יחד.
תחושת ההקלה היתה צפויה, אבל האכזבה היתה חוויה חדשה.
"אני מצטער," אמרתי כשהצלחתי לדבר שוב. "אני מצטער."
"אל תצטער. אתה רוצה לנסות שוב?" היא דיברה מהר, אבל קולה
היה רך.

טלטלתי את ראשי. "לא. לא... לא הלילה. זה הספיק לי." צחקתי
במבוכה. "את בטוחה שזה מתאים לך?"

היא נשארה יושבת באותה תנוחה כשקמתי, וידה נחה ברפיון
על הספה, במקום שבו ישבתי קודם. ראשה היה מוטה הצדה וגם
לחיייה שלה היו סמוקות, אם כי לא ידעתי למה. היא נשכה את שפתה
ונראתה קצת מבולבלת. אבל אז היא חייכה שוב אותו חיוך מתורגל
וקמה ממקומה בלי לענות.

היא שוב כרכה את זרועותיה סביב מתניה, אבל הפעם הן לא נשמטו לצדי גופה כשהביטה בי.

היא פוחדת, בדיוק כמוני. המחשבה גרמה לי לקמט את מצחי. לא הייתי בטוח למה או איך ידעתי את זה. היא לא יודעת מה לחשוב על המצב הזה.

לרגע הבטנו זה בזו במבוכה. "אה, רגע." הכנסתי את ידי לכיס, הוצאתי את הארנק שלי, ספרתי את השטרות ומסרתי לה את הכסף. היא לקחה אותו בחיוך קטן ותחבה אותו לחזייה שלה. "אני לא עובדת מחר, אבל אני עובדת מחרתיים בלילה אם תרצה"
—

"זה יהיה מצוין."

היא הנהנה. "באותה שעה?"

"כן. באותה שעה."

"טוב, קריס..." השתתקתי. "אני יכול לקרוא לך בשמך האמיתי? את יודעת, עכשיו כשמערכת היחסים שלנו נהיתה אינטימית יותר. אחרי הכול, החזקנו ידיים." היא צחקה. "אמרתי לך, מותק. במקום הזה זה השם האמיתי שלי."

פניי קדרו באכזבה. "טוב. נתראה בקרוב."

כשהיא פתחה למעני את הדלת, יצאתי מהחדר, תחבתי את ידיי לכיסים והעפתי מבט נוסף לאחור לפני שפניתי אל המסדרון. היא עוד נשענה על הדלת הפתוחה וצפתה בי הולך, על פניה מבט מעט מוטרד.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן